

3.28. 'BOLLETJE' - 2

Kerngegevens

Ontwerper:	J.K. Gipon.
Werf:	Kooijman en De Vries Jachtbouw N.V., Deil.
Bouwjaar:	1973.
Maten:	Lengte over stevens 7,35 meter; breedte op grootspant 2,75 meter; breedte over zwaardklampen 2,88 meter; diepgang 0,55 meter; waterlijnlengthe 6,42 meter. Waterversplaatsing 4 ton.
Bouwwijze:	Overnaads. Vlak van 7 mm. dikte; zijden 4 mm. en overige delen 3 mm. dik. Kajuitopbouw achter de mast. Hechthouten kajuitdak met groot houten schuifluik. Ronde lichtranden.
Motor:	Diesel Volvo Penta, 25 Pk.
Zeilen:	Bruine dacron zeilen, bestaande uit: grootzeil en stagfok (zeilmaker: Jan Schokker, Volendam).
Zeilnummer:	geen.
Kleur:	Witte romp, zowel boven als onder het berghout; donkergroen berghout en potdeksel; witte kajuitopbouw met groen dak; grijs dek.
Interieur:	Vooronder: 2 éénpersoons langskooien + onderwatertoilet in kist. Kajuit: twee langsbanken (waarvan één tweepersoons); bij de ingang tegen over elkaar een aanrecht en een kookhoek.
Stamboek:	Plaquettenummer 1159.
Eigenaren:	1973 - 1978 : ?? 1978 - 1981 : familie de Vries te Elburg 1981 - 1989 : familie E.M. Bomhof te Epe. 1989 - 1994 : familie K. Rijkmans te Giethoorn. 1994 - heden : familie V.F.M. Smulders te Utrecht.
Benamingen:	1973 - 1978 : ? 1978 - 1981 : Vrouwe Geertruida 1981 - 1989 : naamloos 1989 - 1994 : Sophie 1994 - heden : Bolletje
Huidige eigenaar:	V.F.M. Smulders, Van Speykstraat 19, 3572 XB Utrecht telefoon 030 - 716737
Ligplaats:	Naarden, Noord-Holland.

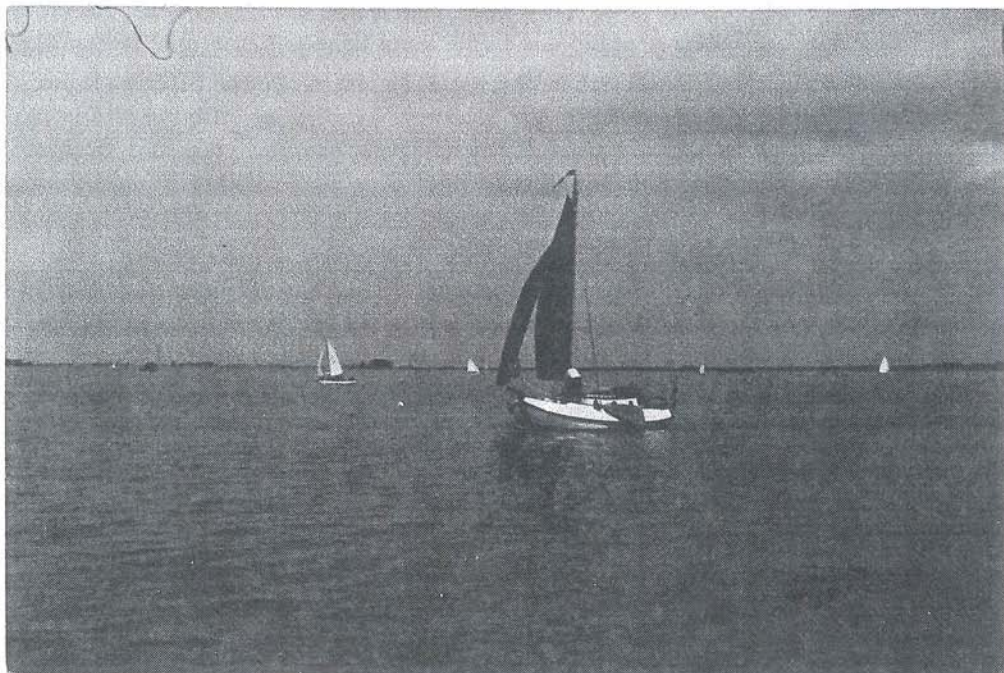
1973 - 1978:

De eigenaar en de geschiedenis van deze periode van 'Bolletje' - die toen anders moet hebben geheten - zijn helaas niet te achterhalen.

1978 - 1981:

In augustus 1978 kopen we - familie de Vries - een Enkhuizer bol. Niet meer te vinden is het adres van de vorige eigenaar. We menen ons nog te herinneren dat het een (slopers?)bedrijf was in Sloten bij Amsterdam.

Ons vaargebied worden de Randmeren. We melden de bol aan bij het Stamboek en varen er aantal jaren mee. Helaas kunnen we er maar weinig gebruik van maken, waardoor we besluiten het schip te verkopen.

1981 - 1989:

Als ik - Enkhuizer Boljacht - in 1981 van eigenaar verander, realiseer ik me nog niet dat er in de jaren daarna wel 't één en ander de revue zal passeren.

De overdracht van mij als Enkhuizer Boljacht geschiedt op het Vossemeer met een 'lekker windje'. Meteen word ik volgepakt met slaapzakken en 'inventaris' en dat is - in de jaren daarna - zo gebleven, zo niet nog veel erger geworden. Ik heb me soms een ware pakezel gevoeld in plaats van een statige Enkhuizer bol. De familie houdt in die tijd nu eenmaal van surfen. Maar zoals ik al meldde: mijn 'vaart' gaat van Elburg naar Giethoorn - de vaste ligplaats van de familie Bomhof (zo heten mijn nieuwe eigenaren). Die reis verloopt echter niet zo gladjes, want ik heb nogal last van m'n diodebruggetje. Voor die tijd heb ik namelijk alleen maar van Elburg naar de 'Strekdam' gevaren en nu moet ik plotsklaps dat hele eind naar Giethoorn. En dat op m'n motortje, want de wind staat helemaal niet gunstig.

Maar de nieuwe eigenaar is óók op de hoogte van de problemen met diodebruggen. Later is me gebleken dat hij van alle markten thuis is. Hij geeft me in die volgende jaren écht vertroeteld.

Mijn verhaal begint dus in Giethoorn. De familie Bomhof: vader, moeder en twee kinderen (zoon van 13 jaar en dochter van 11 jaar) - een doorsnee-gezinnetje dus. Ze

zijn gek op surfen. Allemaal. Nou, dat heb ik geweten. Mijn want hangt altijd vol 'tuig': gieken, zeilen en masten worden aan mijn stagen 'gebonden'. En toch presteren de ouwelui het om ook nog regelmatig te zeilen. In mijn ogen is het mondjesmaat, maar toch...

Mijn fok is wat aan de kleine kant. En elk voorjaar wordt het plannetje geopperd om een botterfok aan te schaffen, maar helaas, het is er nooit van gekomen. Ik hoor vertellen dat studerende kinderen veel geld kosten, maar ja, daar kan ik niet over oordelen. Mijn zeilcapaciteiten waren waarschijnlijk beter geweest.

Eén van de vele keren dat de familie besluit om 'op de fok' van Blokzijl naar Giethoorn te zeilen, is heel spannend. Het volgende gebeurt: beladen met 3 gieken, masten en tuigage en 3 surfplanken achter mij aan, vaart de familie richting Giethoornse Meer. Het gaat lekker voor het lapje. Daar komt echter een bui aan en wat gebeurt er? Ik weet het zelf ook niet meer precies: we varen eerst keurig stuurboord in het Noorderdiep, maar een windvlaag blaast ons in een vloek en een zucht aan bakboordzijde de wal op. De surfplanken liggen zelfs in het weiland. Moeten ze ook maar niet zo'n handel meenemen. Dat is best even schrikken voor de familie. Maar het is eigenlijk eigen schuld: ik heb ze nog gewaarschuwd, want mijn mast kraakte al verontrustend, maar enfin.

In datzelfde Noorderdiep ben ik zelf nog eens goed aan de beurt geweest. Terugvaren, weer met die hele 'handel' aan boord, want er komt een onweersbuitje aan. Nou, zeg maar gerust een BUI. In een mum van tijd zie je de wallekant niet meer.

Ik stoer doorvaren natuurlijk. De schipper laat mij de koers bepalen, want hij ziet écht niets. Nou, ik heb de familie veilig doortuffend Blokzijl binnengevaren. Alleen hebben die sufferds vergeten mijn voorluik dicht te doen, zodat al die grote hagel- stenen bij mij in het vooronder terecht zijn gekomen. Twee emmers hebben ze eruit geschept. Gelukkig hebben de heren Kooijman en De Vries mij laten inenten tegen roestvorming. Mooi hè?

De eerste grote tocht komt al vrij snel. Via het Ketelmeer gaat we naar het IJsselmeer. Dit in het kielzog van een familielid van me: een schokker van Kooijman en de Vries. Die hoort bij vrienden van mijn eigenaar.

Dat is wel de grootste fout, die je als Enkhuizer bol kunt maken: je vergeet je eigen koers als je samen zeilt. Die schokker zeilt zo hoog aan de wind en ik - met mijn stagfok - moet wel 4 slagen per uur meer maken. Ik ligt dus ook altijd 'achteraan'. Treffen we bovendien in Lemmer ook nog allemaal van die 'getrimde' platbodems. Nou, dan kan ik als 'miss no name' wel schudden.

Ja, want ik heb nog steeds geen naam - maar dat even tussendoor. De familie heeft van alles geopperd, maar ik ben helaas al die jaren naamloos door het water gegleden. Ik voel me net de rode kater van Jan, Jans en de kinderen.

Op een gegeven moment zijn ze van plan om van Enkhuizen naar Hindelopen te zeilen. We vertrekken met windkracht 2: we blijven maar liggen voor Enkhuizen. En die schokker, die we proberen bij te houden, die schiet wel lekker op. Maar goed, dan maar een stuk op m'n motor. Ze laten de zeilen zakken, want anders wordt het morgen vroeg eer we aankomen.

Wat gebeurt er? Moeder Natuur wordt toch ongedurig en doet er een paar schepjes bovenop. In een mum van tijd windkracht 6! Die schokker loopt als een trein uit zicht en wij stuteren als een stuterdal. Je kent dat wel: zes maal 'pof' en één maal van 'bakboord nat, stuterdal nat'. De schipper wordt al wit en z'n vrouw verliest ook alle kleur. Alleen dat lieve dochttertje slaapt lekker door op het motorluik. Maar ik heb het gevoel dat ik af en toe gelanceerd wordt. Tot aan m'n zijswaarden kom ik uit het water. Ik maar hopen dat ze naar Stavoren zullen gaan, want die schokker kunnen we toch niet meer inhalen. Ja hoor, de schipper zet - op bevel van z'n 'witte' vrouw, die wijdbeens in de kuip staat om op de been te blijven - koers naar Stavoren. Wat duurt dat een eeuwigheid zeg. Maar we zien de vaste wal en vinden een plekkie. Maar wat gebeurt er dan? Is de schipper zó blij dat hij heeft afgemeerd? Hij kust z'n vrouw en hij blijft haar kussen. Dat denk ik tenminste. Maar het ligt anders: z'n vrouw is door een wesp in haar kin gestoken en hij probeert het gif er uit te zuigen. En iedereen maar denken dat 't opluchting is!

Van een andere overtocht van Medemblik naar Stavoren kan ik nog iets leuks vertellen. De familie zeilt niet zo vaak op het IJsselmeer want de jeugd wil liever surfen op 'bekend' water, maar deze keer komen we - samen met die schokker-nicht van me - in Medemblik terecht en meren we 11-dik af. De kom ligt vanaf beide kanten al aardig vol. Naast ons meert een witte schouw af, met aan boord een paar ondeugende mastklimmertjes. Maar dat hebben ze van geen vreemde, wat hun pappie is net zo: hij meert af, maakt een praatje en roept z'n zeezieke vrouw tot de orde, want er moet gegeten worden. Hij draait het motorluik om, tovert een barbecue tevoorschijn en maakt een vuurtje. En dat twaalf-dik!

Mijn schipper zegt tegen de 'schouw-schipper': "Ik kap je als je gaat fikken, hoor!" Maar breedlachend gaat hij gewoon z'n gang. Het is allemaal goed afgelopen, maar het vraagt om 'verging'.

Diezelfde avond - gezellig bij elkaar - gaat het met het 'schouwspul' over mijn afwezige naambordje. Er wordt die avond gefantaseerd en mijn schippersvrouw is zo creatief om er voor één nacht 'Boterbloem' van te maken: even tekenen, ophangen en klaar!

Daar moet op gedronken worden. Nou dacht die schouw-schipper waarschijnlijk dat bollen-vrouwen en schokker-vrouwen geen alcohol gebruiken - fout! In een mum van tijd is z'n Beerenburg verdwenen.

Maar er wordt hem een emmertje haring beloofd. De volgende dag wordt de emmer gebracht. Wel zelf schoonmaken!! Dat ziet die schouw-schipper echter niet zo zitten. Voor de schipper van mijn schokker-nicht niet zo'n probleem. Alleen de vraag, waar doe je dat? Nou is die baas van mijn nicht slim: zo'n schouw heeft een mooi groot achterdek, dat zich daar uitstekend voor leent. Dus aan het werk. Stinken, dat die schouw daarna deed. Er is echt geen oorlog van gekomen, maar als we 's avonds Stavoren binnenlopen en beslist stom toevallig die witte (stink)schouw weer naast ons krijgen, hebben we nog wel één of twee keer zuur gelachen.

Mijn verdere belevenissen van de tijd, dat ik in dienst van de familie Bomhof ben geweest, variëren 'n beetje van af en toe richting Friesland varen, met alle sluizen en bruggen vanden, en het Giethoornse Meer.

Eénmaal - bij een sluis - heeft een motorboot mij erg veel pijn gedaan. We zijn binnendoor op weg naar Friesland en komen bij de driewegsluis. Daar staat een bord: 'Schipper wacht op je beurt'. Dat hoeft je mijn schipper niet te vertellen. Die wacht tot

de Kerstdagen als 't moet. Maar goed, we denken mee te kunnen met de schutting als vervolgens een kruiser ons oploopt. Een andere schipper roept: "He, joh, heb je dat bord niet gezien, je moet op je beurt wachten!" De schipper van de kruiser schrikt, gooit z'n schip in de 'achteruit' en komt met z'n hele achterkajuit in m'n klamp. Het is goed dan mijn vrouwtje even heel veel kracht heeft en die hoge bak nog kan afduwen! Anders zou mijn zijzwaard aan barrels zijn gegaan! M'n houtwerk gaat 5 centimeter naar 'binnen'. Dat doet pijn.

Maar we hebben stijl, m'n schipper en ik, we hebben niet eens gemopperd. 't Is nooit helemaal goed gekomen, ondanks de natte dweilen op m'n klamp. M'n schipper wist overal wat op!

Zoals eerder gezegd, vertoeven we in de zomer veel in de omgeving van Giethoorn en Blokzijl. Op een goeie (kwaai) dag ziet m'n schipper in Dwarsgracht een 'ongetuigde' tjalk liggen. Er ontstaat een plan: een tjalk tuigen en nog wel een hele mooie van 14.85 meter. Dat is het begin van het einde bij de Bomhofs. Ik hoor het lijdzaam aan. De schipper vindt de ruimte bij mij aan boord - met al die planken en die jeugd - te beperkt. Dus moet het een grote tjalk worden. De zakelijke beslommeringe nemen vaste vormen aan.

Ik wordt leeggepakt, maar 's nachts krijgt m'n schipper een visioen, dat 1,5 jaar later bewaarheid wordt; maar dat is een ander verhaal. Hij voelt dat hij de koop beter niet kan sluiten. Dus wordt ik weer ingepakt en de ruilkoop gaat voorlopig niet door. 'n Paar weken later valt dan toch de definitieve beslissing. De schipper gaat overstag en besluit om mij in Dwarsgracht achter te laten, bij de familie Rijkmans. Nog steeds naamloos Maar met pijn in z'n hart, dat weet ik zeker. Hij heeft altijd met zoveel watersportliefde over z'n 'bolletje' gesproken en nog steeds vindt hij het een lief 'scheepje'. Alleen zijn er soms andere belangen

Met heel veel plezier hebben we saampjes toch ongeveer 9 leuke jaren gehad.

1989 - 1993:

Gezien de woonomgeving (Giethoorn) en het daarbij behorende kleinschalige zeilgebied stappen we - de familie Rijkmans - over van onze tjalk op een kleinere platbodem: de Enkhuizer bol van de familie Bomhof. Via Jan Kielstra in Blokzijl hebben we het schip leren kennen.

Met een ligplaats voor de deur worden deze jaren met name kleinere tochten in de directe omgeving ondernomen. Een drietal keren wordt een bezoek gebracht aan Friesland.

Mede omdat het watergebied in de Kop van Overijssel wel erg kleinschalig is, besluiten we uiteindelijk te kiezen voor een motorsloep waarmee de dagtochten zullen kunnen maken.

Uiteindelijk leidt dat tot de verkoop van onze inmiddels omgedoopte 'Sophie'.